

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Sandsigelse

Citation: Baggesen, Jens: "Sandsigelse", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 2. Samling. - 1903*, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 17. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen05tom-shoot-workid54654/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Blandede Digte. 2. Samling. - 1903

Sandsigelse.
Til Bogen selv.
(Efter Bogen.)

Bog! du flyder dig op af min Lomme, hvori du kun
Haandskrift
Ligger endnu, hvergang jeg over Børsen spadserer,
Stoltende, tår jeg ei fejl, med Begær til Profits og til
Mummes
Lokkende Lader! Dig lyfter, med Guld paa Saittet, og Ryggen
Stemplet, i Marmor, om ei Saffran, at prange blandt hine
Prægtige Bind; og om mueligt engang at glimre paa
Brummers
End fornemmere Ladereol, ved Siden af Svaid,
Holberg, Wesfel, Tullin, i Midten af engelske, franske,
Tydske, hjælperiske Bog-Matadore; i Selskab med Flaakkus,
Naso, Virgil, og Hans Sangmajestæt, den gamle Homeros.
Mærker jeg dog, at den Tid er forbi, da undseelig du stød dig
Dybere ned i min Lomme, hver Gang jeg i Byen dig medtog,
Nedig forladende Pulsen, hvori for Verden du skuldt laae!
Kaas og Luffe du lider ei meer og lønlige Glemmer;
Friebed suffer du efter, og Lust, og Verden, og Selskab,
Uopdraget dertil. Velan! flyv hen, hvor dig lyfter!
Men, eengang sluppen ud, du vender ei mere (det mærk dig!)
Hid til den rolige Pult, du forlod. „Hvad vilde jeg arme
Taabte Tos mellem fremmede Folk?“ udstønner for sildig
Da din Fortrydelses Suk, naar eet og andet dig modgaaer,
Naar snart hin, snart denne fornærmer dig. Ingen vil ynke
Jammeren, selv du har styret dig i. Det kunde du forud
Vide, min Giut, at din Elsker engang, af din Kærlighed
mættet,
Gubende slængte dig hen i en Krog. — Hvis ikke min Drede
Maler mig Tingen en smule for fort, min Datter, saa
troer jeg,

Klarlig at fue, hvordan det vil gaae, som om det var
 hendt alt.

Medens endnu du er ung, og end har Duften af Nyhed,
 Vil du behage den glimrende Kreds; men naar eengang,
 af Pøblens

Smudsige Hænder forkrøllt og besmurt, du den finere Verden
 Bliver til Veffel, vil, hyllet med Støv, og glemt i en Alfrog,
 Møl dig fortære; hvis et, for sig fornædning at undgaae,
 Snart i en Skippers betæerte Cahyt du flygter til Jisland,
 Eller, med andre forbryd're, forrøbst, henjendes til Munk-
 holm.

Vent ei, taablige Tes, at jeg, din Fader, i saa fald,
 Høitbedrøvet, begræder dit Tab! Lee vil jeg, saa høit som
 Bonden, der jog mod en Punt sin uregierlige Hoppe,
 Raabende: „Bræk dig da Halsen! forgaae, hvad trodsfig
 forgaae vil!“

Eet endnu kan du vente dig vist, at fiert, i en Landsbye,
 Eller høit i en faldende Stad, som Korsøer eller Nestved,
 Een eller anden forfalden Student, der selv gaaer i Barndom,
 Slænger dig Barmel i Hov'det, hvergang Syntagen for-
 plumres.

Skulde det hænde, mens end Nysgierlighed gier dig lidt
 Tilleb,

Alt man spurgte dig efter din Byrd, saa sig: at din fader,
 Søn af en fattig, men redelig Mand, stak fixerene tidlig
 Udenfor Reden, og søgte ved flid at bøde paa Manglen
 Af høi fedsel og Arv. fot til: at Danmarks VEdle
 Langtid yndede ham; at hans Held for Resten i Verden
 Ellers var temmelig tyndt, hans Heibred svagt, og hans
 Haar graat

Længe før Tiden, hans Hud lidt kuldflaer (hvorfor han altid
 Stræbte mod Syden), hans Hoved maafee lidt hidstigt, men
 Hjerlet

Godt og forsonligt. Hvis nogen gad vidst min Alder, da
 sig dem: